

[Connie Hedegaard]

om at komme os til hjælp, egentlig også selv om man som SF'er er modstander af forstærkningspolitikken, for så længe forstærkningspolitikken spiller en så central rolle i dansk forsvarspolitik, som tilfældet er, må det være en uomgængelig konsekvens, at vi i fredstid forbereder den mest gnidningsfrie modtagelse.

I betragtning af at forstærkningselementet vel nok var den største fællesnævner for den brede politiske opbakning til NATO i sin tid, især ud fra nogle økonomiske overvejelser om Danmarks muligheder for selv at påtage os forsvaret af vores territorium, ville det da være båret, om vi nu så at sige havner i den anden grøft og overlader hele ansvaret inklusive det økonomiske til andre.

Især er det svært at se andet, end at de tre typer opgaver, som forsvarsministeren netop opregnede som dækket af værtslandsaftalerne, nemlig ankomst til landet, videretransport og endelig ophold, meget naturligt må være i dansk interesse at få forberedt nu, og det må ligeledes være opgaver, der naturligt påhviler os selv. Vi kan altså ikke fra konservativ side se noget som helst odøst heri.

Ikke mindst i en tid, hvor der fra britisk side har været udtrykt ønske om, at vi selv påtager os lidt flere forpligtelser i forbindelse med forberedelserne til modtagelse af forstærkninger, forekommer det lidt bizart at rejse en forespørgsel på det grundlag og med den motive-ring, det her er sket.

Faktisk er forstærkningsdiskussionen ikke så frygtelig indviklet for Det Konservative Folkeparti. I og med at vi har accepteret forstærkningerne som en helt væsentlig del af dansk forsvar, medfører det også en række forpligtelser.

Det er naturligt, at Folketinget løbende og i videst muligt omfang orienteres om diverse forsvarsmæssige foranstaltninger, sådan som forsvarsministeren var inde på det, sådan som hr. Lasse Budtz var inde på det, men naturligvis må der tages hensyn til, at visse oplysninger om et lands forsvar ikke egner sig til offentliggørelse i Statstidende, hvis forsvaret overhovedet skal have værdi.

Jeg synes, at sammenligningen med Vesttyskland nok er lidt søgt. For det første kan man vel spørge, om der i virkeligheden i de vesttyske aftaler offentliggøres flere detaljer end dem, der herhjemme er offentligt tilgængelige, f.eks. i 1984-aftalen. For det andet synes

jeg, det er nok så vigtigt at spørge, om man direkte kan sammenligne Danmark og Vesttyskland, i og med at Vesttyskland permanent har fremmede tropper stationeret. Det må nødvendigvis give et andet grundlag for planlægning også i en krise- eller krigssituation. Det havde været mere naturligt, om man havde draget en sammenligning med Norge, men så ville svaret formentlig også blive et andet.

At SF's udgangspunkt for at sætte spørgsmålstegn af denne karakter er vidt forskelligt fra Det Konservative Folkepartis, kan jo ikke overraske nogen, men alligevel vil jeg godt til sidst understrege, at for SF er forstærkningspolitikken en af de allerværste ting i dansk forsvarspolitik, en af de største anker overhovedet ved vores NATO-medlemskab. For SF er forstærkningsaftalerne noget, vi skulle se at komme af med, jo før jo bedre, og hvis ikke man kan få dem opsagt, så vil man i hvert fald have dem genforhandlet. Faktisk er det et af SF's tre hovedkrav til et S-SF-samarbejde for så vidt angår det sikkerhedspolitiske.

Jeg synes lige, det skulle med her, for det viser, at SF's udgangspunkt er rimeligt forskelligt fra vores andres, og jeg synes, det er glædeligt at konstatere igen, at Socialdemokratiet og regeringspartierne står sammen i det her spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Det skulle glæde mig meget, hvis fru Connie Hedegaards sidste bemærkning skal tolkes på den måde, at De Konservative også mener, at disse aftaler, sådan som det udtrykkes i den socialdemokratiske dagsorden, skal fremlægges i Det Udenrigspolitiske Nævn, inden der træffes beslutning om det, i overensstemmelse med grundlovens § 19. Det ville være et ganske fortrinligt fremskridt, det er nemlig aldrig sket før i danmarkshistorien.

Må jeg sige til fru Connie Hedegaard, at jeg var til et offentligt møde i går, hvori bl.a. deltog min partifælle hr. Klavs Birkholm. Det var et møde ved og om Flyvestation Værløse, og her beskæftigede hr. Birkholm sig i et indlæg med spørgsmålet om den suveræne ret til selv at afgøre modtagelse af forstærkning eller ej. Han citerede på dette offentlige møde regeringens hidtidige, statsministerens hidtidige sikkerhedspolitiske chef, hr. Henning Gottlieb – der,